

ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ

ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΚΗΝΩΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΕΥΡΕΘΗ ΑΚΕΡΑΙΟΝ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. Π. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΖΙΟΜΠΟΛΑ

Με την ευκαιρία της εορτής του μεγάλου ασκητού Γερασίμου 20 Οκτωβρίου, λόγος για μια ξεχασμένη συμπεριφορά Παπικών, που συνέβη κατά την εκταφή του σκηνώματος του στα Ομαλά της Κεφαλληνίας.

Ο Άγιος Γεράσιμος, που γεννήθηκε στα Τρίκαλα Κορινθίας το 1509, ήταν άμεσος απόγονος των ενδόξων Νοταράδων του Βυζαντίου. Ο πάππος του ήταν αδελφός του Λουκά Νοταρά, του Πρωθυπουργού, δηλαδή κατά την πτώση της Πόλεως υπό τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο. Ο Γεράσιμος, μικρός συνειδητοποίησε τίνων απόγονος είναι και τί χάθηκε στο Βυζάντιο και νωρίς συνέλαβε τα μεγάλα και υψηλά της ζωής και στράφηκε προς τα θεία πράγματα.

Αφού νεαρός επισκέφθηκε την τουρκοκρατούμενη πλέον Κωνσταντινούπολη και έκλαυσε για ότι εκεί έγινε και είδε και για το αίμα που χύθηκε, έλαβε τη γενναία απόφαση να αφιερωθεί στο Μοναχισμό, με πρώτο στάδιο ιερής παλαιστρας το Άγ. Όρος, στο οποίο παρέμεινε περί τα πέντε χρόνια. Στη συνέχεια στους Αγίους Τόπους όπου παρέμεινε περί τα δώδεκα χρόνια, μάλιστα στο Σαραντάριο νήστεψε απόλυτα τεσσαράκοντα ημέρας!

Από εκεί επισκέφθηκε Σινά, Αίγυπτο και Κρήτη, όπου σε σπήλαια έζησε περί τα δύο χρόνια. Κατόπιν στη Ζάκυνθο όπου πάλι σε σπήλαιο έζησε μία πενταετία, και σε ηλικία 50 περίπου ετών κατέληξε στην Κεφαλληνία και έζησε πάλι σε σπήλαιο. Εκεί δι' άκρας ασκήσεως, «φθάσας εις γήρας και πολλών θαυμάτων επιτελέσας και γνούς την αυτού τελευταίην κοιτάς Μοναστρία συγκαλεσάμενος και συγχωρησιν παρ αυτών, εξαιτησας και επευλογήσας autάς τω θεώ το πνεύμα παρέθετο».

Η μεγάλη καμπάνα της Μονής κτύπησε κατάλληλα. Η είδηση πήρε διαστάσεις στο νησί. Ήταν ή 15η Αυγούστου του 1579 και μάλιστα μετά τη θ. Λειτουργία. οποία ευλογία.

Επίσκοπος και κλήρος του νησιού, πλήθος μοναστών και πλήθη λαού, μετά την έξοδον Ακολουθία ένεταφίασαν το Ιερό λείψανο.

Η αγία ζωή και το οσιακό τέλος άφησαν ως αποτέλεσμα ότι ο δωροδότης Κύριος τον είχε κατατάξει στο πάνθεον των Αγίων της Εκκλησίας. Έτσι, με βάση τα σημεία και την κοσμοσυρροή, κάτι το πηγαίο ώθησε τις Μοναχές να επιχειρήσουν έγκαιρα την ανακομιδή του Ιερού λειψάνου. Τούτο έγινε και με την παρουσία του Πατριαρχικού Έξάρχου την 20ήν Οκτωβρίου 1581, δηλαδή 26 μήνες μετά την κοίμηση του. Με το άνοιγμα του τάφου, ω του θαύματος, ευρέθηκαν προ εκπλήξεως! Το ιερό λείψανο ακέραιο, άφθαρτο και ευωδιάζον. Χαράς ευαγγέλια στη μονή των Καλογραιών αλλά και

γενικά των πιστών. Το γεγονός πήρε διαστάσεις και εκτός νησιού. Αξιώθηκε δηλαδή τιμής ο Όσιος, πού ελάχιστοι αξιώνονται. Πάνω στα πράγματα μια απόδειξη ότι η αποστολή του ανθρωπίνου σώματος δεν τελειώνει στον τάφο. Οδηγεί ως προς το σώμα στο «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών...».

Όμως, στην όντως αυτή χαρά, πού υπερβαίνει τα ανθρώπινα και αποτελεί ενέργεια Θεού, δεν συμμετείχαν όλοι. Εξαίρεση και αμαρτωλή παραφωνία —πέραν των άλλων— οι τότε Παπικοί του νησιού. Δυσφόρησαν έντονα αντέδρασαν πεισματικά και τούτο διότι ένοιωσαν ότι το ατράνταχτο αυτό ορθόδοξο γεγονός θα είναι πλέον εμπόδιο στον προσηλυτισμό των Ορθοδόξων, πού οι Παπικοί επιχειρούσαν.

Να τονισθεί ότι πηγαίνοντας στο νησί ο ασκητής Γεράσιμος είχε να αντιμετωπίσει και τον άκρατο προσηλυτισμό των Λατίνων. Γνώριζε ποιοι ήταν και πόσον μακράν της αληθείας και πάσχιζε να στηρίξει το λαό στην Ορθόδοξη Πίστη και προέτρεπε να μη δελεάζονται από τα δολώματα και τις όποιες προσφορές των. Διαφαίνεται ότι η Ορθόδοξη αυτή στάση του έναντι των Λατίνων ήταν ενισχυμένη και από τη θέση - φράση του προγόνου του δούκα Λουκά Νοταρά, του οποίου η αποστροφή προς τον Πάπα ήταν τοιαύτη, ώστε λίγο προ της πτώσεως όταν κάποιοι ανέκραξαν: «Είθε να παραδίδαμεν την Πόλιν εις τους Λατίνους τους πιστεύοντας τουλάχιστον εις τον Χριστόν, ίνα μη ριφθώμεν εις τας των ασεβών παλάμας», εξεφώνησε, «κρειπτότερον έστω είδέναι εν μέση τη Πόλει φακιδόλιον βασιλεύον Τούρκων, ή καλύπτραν λατινικήν».

Με το επιχείρημα πάντως της πρόωρης εκταφής βρήκαν ευκαιρία να πολεμήσουν τρόπον τινά τον Αγίον πού τους ήλεγχε.

Όντως πλέον ή σωματική αφθαρσία του ασκητού έκλινε το στόμα τους στα όσα έλεγαν ότι ή αλήθεια της πίστεως είναι στον Πάπα.

Και η συνέχεια; Δεν ησύχασαν, κατηγόρησαν την Ιερά Μονή ότι δεν τηρήθηκε ή τριετία παραμονής του νεκρού στον τάφο και ότι ή βιασύνη τους έγινε για λόγους θρησκευτικής εκμεταλλεύσεως. Αυτοί ήταν και είναι εν πολλοίς οι Παπικοί, και μοχθηροί. Έτσι απαιτούσαν να επαναταφεί το σκήνωμα και «ελάλουν ασέβειαν». Μίσος, τύφλωση ψυχής, φανατισμός στο έπακρον από δήθεν χριστιανούς. Στο φινάλε δεν ήταν καν θέμα τους, αλλά επειδή έχασαν στην παράνομη προσπάθεια τους, πολέμησαν λυσσωδώς. Τέλος πάντων οι Λατίνοι - Παπικοί σε σχέση με τους Ορθοδόξους ή στάση - θέση του- είναι παντού και πάντοτε αρνητική έως εχθρική.

Αποτέλεσμα, οι επικεφαλής Παπικοί κατέφυγαν στην πολιτική [Ενετική) εξουσία του νησιού, πού ήταν δική τους.

Πάνω στην αντιξοότητα ο Πατριαρχικός Έξαρχος, βλέποντας ότι ήταν δυνατόν ακόμη και εξέγερση να γίνει μεταξύ των δύο παρατάξεων, αφού πλέον το θέμα ξέφυγε και έγινε θέμα νησιού. Έτσι ελήφθηκε απόφαση με την πολιτική εξουσία και ξανά έθαψαν το σκήνωμα, με συμφωνία να συμπληρωθεί ή τριετία. Αφού τούτο συνέβη το 1582 προέβησαν στη δεύτερη εκταφή. Και τότε; «Το Ιερόν λείψανο και πάλιν εύρομεν αυτό ακέραιον, πάσαν ευωδία πέμπον και ιάματα». Πλέον οι Παπικοί ένοιωσαν μειονεκτικά, κοινώς ρεζιλεύτηκαν.

Ταύτα ως προς το φέρσιμο των Παπικών και από γραφόμενα του πρωτοπρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Γκέλη από το έργο του «Ο Άγιος Γεράσιμος Κεφαλληνίας» ως προς το θέμα της εκταφής, καθώς και από το μακαριστό συγγραφέα Σώτο Χονδρόπουλο από το έργο του «Άγιος Γεράσιμος ο Νοταράς».

Έσπε το διαμένον στους αιώνες άφθαρτο σκήνωμα του Αγίου Γερασίμου είχε και αύτη την περιπέτεια με τους Παπικούς. Πέραν των άλλων παραμένει και των «Ορθοδόξων προστάτης».

Αποτέλεσμα ως προς τις εορτές, πού τιμάται ο Άγιος Γεράσιμος παρέμειναν δύο. Ή πρώτη 16 Αυγούστου αντί 15 πού συνέβη ή κοίμηση του προς τιμήν της Παναγίας, πού δεσπόζει στις 15. Όμως ή μεγάλη εορτή του Άγιου παρέμεινε τιμητικά Η 20ή **Οκτωβρίου**, και θυμίζει όσα αναφέρθηκαν για το ιερό σκήνωμα με την παρέμβαση των Παπικών του νησιού.

Να λεχθεί εδώ με την ευκαιρία και τούτο: Μετά το Σχίσμα, πού στη συνέχεια έγινε και παρέμεινε παναίρεση, ή δυτική λεγομένη «εκκλησία» για χίλια χρόνια δεν έχει ούτε ένα τέτοιο φαινόμενο, δηλ. αφθαρτοποιημένο - ολόσωμο σώμα, Και πώς να έχει γενικά αγίους αφού στερείται χάριτος θεού. «Ορφάνεψε», λόγω εκτροπών και ως τονίζεται από ορθόδοξου πλευράς δεν έχει ενεργό χάρη, όντως μυστήρια και μάλιστα Ιεροσύνη, αφού δεν φθάνει ή αποστολική διαδοχή αλλά απαιτείται ή παρουσία του Αγίου Πνεύματος το όποιον δεν διατάσσεται στο να ενεργεί Οπού υπάρχουν πλάνες και αίρεση. Το επίκαιρο ερώτημα: Με αυτό το αιρετικό συνονθύλευμα να ενωθεί ή αγία Ορθοδοξία;

Ή φήμη του χαρισματούχου Οσίου πήρε τότε διαστάσεις στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα. Το άπλωμα συνοδεύτηκε και με ποικιλία θαυμάτων και φυσικά συνεχίζει να προσφέρει στο Ορθόδοξο πλήρωμα. Μεταξύ άλλων ό μεγάλος ασκητής Γεράσιμος έχει τα σκήπτρα εκδιώξεως των δαιμόνων από ανθρώπους, πού είναι υπό μερική ή ολική σατανική κατοχή. Ξέχωρο το χάρισμα αυτό στον Όσιο.

Τέλος, είναι και παραμένει μεγάλο και πανορθόδοξο Προσκύνημα ή Ιερά Μονή του Αγίου Γερασίμου στην Κεφαλληνία.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ